

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D., a Mgr. Ing. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním na straně jedné a **Městským soudem v Brně** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 43 C 56/2019, o zaplacení 336 697 352,86 Kč s příslušenstvím: žalobce **Česká republika – Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, žalovaný **FVE 45 s. r. o.**, se sídlem Vídeňská 546/55, Brno,

t a k t o :

P ř í s l u š n ý vydat rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 43 C 56/2019, o zaplacení částky 336 697 352,86 Kč s příslušenstvím, **j e s p r á v n í o r g á n.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 15. 8. 2019 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“) se Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“ či „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Městským soudem v Brně ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 43 C 56/2019, o zaplacení částky 336 697 352,86 Kč s příslušenstvím.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti.

[3] Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „žalobce“) se žalobou podanou u Městského soudu v Brně domáhalo zaplacení částky 336 697 352,86 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení a náhrady škody vzniklých neoprávněným čerpáním peněžité podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů podle zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů

(zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, a podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o POZE“) ve výši 116 474 960,06 Kč do roku 2013 a ve výši 216 774 879,98 Kč po roce 2013. Žalobce uvedl, že vydal FVE 45 s. r. o. (dále jen „žalovaný“) dne 29. 9. 2010 licenci k výrobě elektřiny ve fotovoltaické elektrárně o výkonu 1,363 MW a dne 10. 12. 2010 pak ERÚ rozhodl o změně rozhodnutí o udělení licence spočívající v rozšíření výkonu na 4,003 MW a v rozšíření pozemků vymezených pro provozovnu elektrárny. Rozhodnutí o změně licence však zrušil Krajský soud v Brně pravomocným rozsudkem ze dne 18. 2. 2016, čj. 62 A 78/2013-738, pro nesplnění podmínek k jejímu udělení. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 8. 2016, čj. 9 As 74/2016-249. Žalovaný tak čerpal podle žalobce podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů neoprávněně, neboť licence mu byla udělena v rozporu s právními předpisy. Zrušení rozhodnutí o jejím udělení podle žalobce potvrzuje, že plnění poskytnuté na základě této licence je třeba považovat za bezdůvodné obohacení. Kromě toho měla žalobci v důsledku protiprávního jednání žalované vzniknout i škoda ve výši 3 447 512,82 Kč, představující plnění za činnost E.ON Energie, a.s. jako povinně vykupujícího obchodníka, které bylo zahrnuto v rámci prostředků čerpaných z dotace na podporu výroby obnovitelných zdrojů. Žalobce rovněž v žalobě vznesl námitku nedostatku pravomoci obecných soudů k řešení daného sporu. Vyjádřil názor, že tato věc spadá do výlučné pravomoci ERÚ, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů.

[4] Městský soud v Brně usnesením ze dne 14. 5. 2019, čj. 43 C 56/2019-85, které nabylo právní moci dne 5. 6. 2019, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Energetickému regulačnímu úřadu k dalšímu řízení (výrok II.). Zároveň rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). V odůvodnění městský soud odkázal na § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) a na § 51 a § 52 zákona o POZE, argumentoval závěry formulovanými zvláštním senátem v usneseních ze dne 20. 3. 2019, čj. Konf 44/2018-11, a ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, a uzavřel, že v dané věci není dána pravomoc civilního soudu k rozhodování, neboť ta je svěřena ERÚ, a proto podle § 104 odst. 1 občanského soudního řádu řízení zastavil a postoupil navrhovateli.

[5] Energetický regulační úřad s postupem městského soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu, ve kterém popřel svou pravomoc k rozhodnutí předmětného sporu. V návrhu zdůraznil, že žalobce se žalobou domáhá vydání bezdůvodného obohacení představující již vyplacenou podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů s tím, že žalovaný nebyl jejím oprávněným příjemcem, a jednak náhrady škody spočívající v zaplaceném poplatku za činnost povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou, jehož vyplacení způsobil žalovaný.

[6] Navrhovatel odkazuje ve svém návrhu na § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, který zní: „Energetický regulační úřad dále rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů a spory o výši náhrady při dispečerském řízení výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie podle §

pokračování

26 odst. 6.“ Dále podle § 52 zákona o POZE: „(1) Úřad rozhoduje spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. (2) Úřad rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle § 51.“

[7] Pokud se žalobce domáhá bezdůvodného obohacení, právním důvodem odůvodňujícím žalobní nárok je institut upravený v § 2991 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a proto s odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005-7, je podle navrhovatele nepochybně založena rozhodovací pravomoc soudů, neboť ty jsou k rozhodování věcí soukromoprávních primárně povolány. Správní orgány tyto případy rozhodují spíše jen výjimečně, na základě zákonného zmocnění, což však nelze podle navrhovatele dovodit v dané věci, kdy se nejedná o splnění povinnosti uložené zákonem o POZE, neboť tato povinnost (poskytnutí podpory za vyrobenou elektřinu) byla splněna. Povinnost vrátit neoprávněně vyplacenou podporu tedy není uložena žádným konkrétním ustanovením zákona o POZE, ale občanským zákoníkem. Rozhodovací pravomoci ERÚ je třeba vykládat restriktivně (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11), a proto je ERÚ kompetentní rozhodovat pouze spory „týkající se podpory elektřiny“, pokud je dána přímá obsahová a právní souvislost s vyplácením veřejné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Nemůže jít o spojitost, která se dotýká podpory obnovitelných zdrojů jen okrajově. Na podporu svého stanoviska dále ERÚ citoval usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, čj. 32 Cdo 4755/2017-173, které má potvrzovat jeho názor, neboť zde bylo dosaženo závěru, že ve věci vydání bezdůvodného obohacení – vrácení příspěvku na podporované zdroje energie (dále jen „příspěvek na POZE“) – je dána pravomoc soudu. Navrhovatel dále citoval předcházející judikaturu zvláštního senátu (zejména usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17), dle které je hlavní funkcí ERÚ regulace trhu a dohled, nikoli nahrazování funkce soudu ve sporech, které jsou svou povahou soukromoprávní. S ohledem na tuto skutečnost dospěl navrhovatel k tomu, že i rozhodování sporu o náhradě škody spadá do výlučné pravomoci obecného soudu podle § 7 odst. 1 o. s. ř. Z uvedených důvodů se proto navrhovatel domáhá vydání rozhodnutí, kterým by zvláštní senát vyslovil, že k vydání rozhodnutí o předmětné žalobě je příslušný soud v civilním soudnictví, a zrušil usnesení městského soudu, kterým soud popřel svoji pravomoc.

[8] Závěrem navrhovatel vyjádřil pochybnost nad správností posunu v rozhodovací praxi zvláštního senátu v nedávném usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, jež se týkalo peněžitého plnění uhrazeného jako součást vyúčtování poskytnutých služeb distribuce elektřiny, a to na základě smluvního ujednání podle zákona o POZE, a v němž zvláštní senát uzavřel, že příslušným k vydání rozhodnutí v této věci je správní orgán. Navrhovatel stručně rekapituloval argumentaci zvláštního senátu v právě citovaném usnesení, a uvedl, že není dostatečně přesvědčivá a správná, protože: (a) popírá princip restriktivního výkladu pravomoci správního orgánu k rozhodování soukromoprávních sporů, setrval na podporovaní v dřívější judikatuře zvláštního senátu; (b) nesprávně se opírá o § 52 odst. 2 zákona o POZE, ačkoli vydání bezdůvodného obohacení nemá právní základ v zákoně o POZE, ale v občanském zákoníku; (c) neodůvodněně se upíná pouze k právnímu základu sporu, ačkoli s vydáním bezdůvodného obohacení může vyvstat řada dalších otázek, na jejichž základě bude posouzena otázka existence nároku na vydání

bezdůvodného obohacení; (d) zvolené řešení oddaluje přístup k soudu a pravomoc ERÚ se může v budoucnu nepřípustně rozšiřovat např. právě i na rozhodování o náhradě škody, a to nejen v kontextu nyní posuzované věci; a (e) dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (zde navrhovatel odkazuje na několik jeho rozhodnutí), opřená také o předchozí judikaturu zvláštního senátu, založila legitimní očekávání účastníků, že spory budou projednány obecnými soudy.

[9] Energetický regulační úřad proto navrhl, aby zvláštní senát vyslovil, že příslušným k rozhodnutí v projednávané věci je obecný soud v civilním soudnictví, a zrušil usnesení městského soudu, kterým soud popřel svoji pravomoc.

[10] Nadto navrhovatel s poukazem na skutečnost, že v současné době jsou projednávány kompetenční návrhy, v nichž je řešena v zásadě stejná otázka, podává podnět na přerušení řízení o tomto kompetenčním sporu, neboť lze důvodně očekávat, že po vyřešení otázek prezentovaných v již podaných návrzích by ERÚ mohl tento kompetenční návrh vzít zpět.

[11] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou.

[12] Podle § 1 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů, je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc Městský soud v Brně i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů.

[13] Zvláštní senát předesílá, že se příbuznými otázkami již zabýval v usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14 (což uvedl i navrhovatel ve svém návrhu) a následně též v usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14. V těchto rozhodnutích dospěl k závěru, že příslušný vydat rozhodnutí v podobných věcech je právě navrhovatel. Veškeré závěry, uvedené v citovaných rozhodnutích, však nelze bez dalšího použít na nyní projednávanou věc, a to z důvodů rozvedených níže.

[14] Ve věcech sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019 zvláštní senát rozhodoval o kompetenčním sporu, jenž se týkal dříve zaplacených a později nárokováných částek z titulu bezdůvodného obohacení, kde základem sporu byla otázka oprávněnosti účtované úhrady nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen „příspěvek na POZE“) podle § 28 odst. 1 zákona o POZE. Tato úhrada byla účtována v rámci existujícího smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Žalobci tehdy byli držitelé licence na výrobu elektřiny, připojení k přenosové, respektive distribuční soustavě. Sporovali oprávněnost příspěvku na POZE v rámci účtované ceny za přenos, respektive distribuci elektřiny.

[15] Zvláštní senát konstatuje určitou odlišnost výše popsaných sporů v porovnání se sporem, jenž vede žalobce v nyní projednávané věci. Žalobce se domáhá vrácení neoprávněně čerpané podpory od žalovaného, jako držitele licence na výrobu elektřiny ze

pokračování

slunečního záření. Žalovaný přitom byl příjemcem této podpory jednak ve formě zeleného bonusu, jednak ve formě výkupních cen vyplacených prostřednictvím povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou (částky žalované z titulu bezdůvodného obohacení). Dále je významné, že nyní jde o otázku oprávněnosti poskytování této podpory, které je upraveno zákonem o POZE a prováděcími předpisy. Naopak tedy nejde o plnění na základě smlouvy. K tomu dále zvláštní senát dodává, že v nynější věci je předmětem sporu i částka náhrady škody, spočívající v zaplacené ceně za činnost povinně vykupujícího, který výrobci zelený bonus vyplácel – v podrobnostech viz odstavec [26] a následující níže.

[16] V judikovaných případech sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019 žalobci vymáhali částky, které byly jedním z **finančních zdrojů** podpory pro OTE a. s., se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79 (dále jen „OTE“), kterou OTE dále rozděljuje [§ 20a odst. 4 písm. u) a v) energetického zákona], zatímco v nyní projednávaném případě žalobce vymáhá částky, které plynuly „opačným směrem“. Jde totiž o vrácení částek, které OTE vyplácel jako **podporu samu** žalovanému, coby držiteli licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření, tedy jako konečnému příjemci podpory podle zákona o POZE.

[17] Zvláštní senát konstatuje, že – na rozdíl od judikovaných věcí – nyní projednávanou věc je nutno posuzovat jako **spory přímo se týkající podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů** [§ 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE]. ERÚ v návrhu správně uvedl, že má rozhodovat spory, pokud „*je dána přímá obsahová a právní souvislost s vyplácením veřejné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů*“. Nelze však přisvědčit textu následujícímu po citované pasáži, kde návrhovatel dovedl, že spojitost s podporou je okrajová za situace, kdy nejde o samotný nárok na podporu, ale nárok na vrácení již uskutečněných plnění.

[18] Zvláštní senát zastává stanovisko opačné: přímá souvislost nároků žalobce s podporou výroby elektřiny je zřejmá, protože žalobce dovozuje vznik bezdůvodného obohacení, respektive škody právě **z porušení povinností žalovaného jako držitele licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření podle energetického zákona a zákona o POZE**. Návrhovatel ostatně tuto souvislost nepopírá – pouze vyjadřuje pochybnosti, zda mu náleží rozhodování nejen o sporu o zaplacení částek podpory, ale také sporů o bezdůvodné obohacení v souvislosti se dřívějším zaplacením takových částek. Samotná skutečnost, že se spor „týká“ podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je však nepopíratelná.

[19] Nad rámec výše uvedeného zvláštní senát dodává, že si je vědom úpravy tzv. neoprávněného čerpání podpory, výslovně předvídaného zákonem o POZE v § 51. Stručně řečeno, dle tohoto ustanovení ERÚ z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory, vždy však *v souvislosti se spácháním přestupku výrobce* podle § 49 zákona o POZE. Poté je pravomoc ERÚ ohledně sporů o splnění *povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory* dána podle **výslovné** dispozice § 52 odst. 2 *in fine* zákona o POZE.

[20] Ze žaloby se nepodává, že by v projednávaném případě existovalo rozhodnutí ERÚ o přestupku žalovaného a že by šlo o „neoprávněně čerpanou podporu“ v úzkém slova smyslu, tedy dle § 51 zákona o POZE. Nicméně je zjevné, že žalobcův nárok stojí na tvrzeném porušení veřejnoprávních předpisů ze strany žalovaného v přímé souvislosti s čerpáním podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Zvláštní senát k tomu

dodává, že pravomoc ERÚ pro rozhodování sporů o neoprávněně čerpané podpoře (v obecném slova smyslu) nemůže záviset výhradně na tom, zda týž úřad rozhodl o postihu daného výrobce za přešůpek podle § 49 zákona o POZE.

[21] Zvláštní senát proto uzavírá, že pravomoc navrhovatele pro rozhodování sporu je dána bezrozporným věcným vymezením této v pravomoci v opakovaně citovaných ustanoveních § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE, podle nichž ERÚ rozhoduje *spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů*.

[22] Co se týče opakující se argumentace navrhovatele proti jeho pravomoci rozhodovat spory o bezdůvodné obohacení, zvláštní senát v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na **společné rysy** nyní projednávané věci a případů pod sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019: **vždy jde o spory, pro něž je rozhodující vyřešení právní otázky, zda placení určitých částek bylo či nebylo v souladu s příslušnými ustanovení zákona o POZE, energetického zákona a předpisů souvisejících**. Je si toho ostatně dobře vědom i navrhovatel, neboť jeho návrh je textově do značné míry totožný s jeho návrhem ve věci vedené pod sp. zn. Konf 10/2019 – právě podobnost projednávaných věcí umožnila navrhovateli, aby užil takřka stejné argumentace jako ve věci Konf 10/2019 jen s drobnými úpravami. Proto se závěry uvedené v usneseních čj. Konf 45/2017-14 a čj. Konf 10/2019-14 ohledně posuzování pravomoci ERÚ užijí i na projednávaný případ potud, pokud vysvětlují okolnosti, za nichž je třeba dovodit pravomoc ERÚ i pro spory o bezdůvodné obohacení.

[23] Zvláštní senát nepovažuje za nutné zde tyto závěry opakovat a v podrobnostech na ně odkazuje. Obecně připomíná, že v usnesení čj. Konf 45/2017-14 je obsažena rozsáhlá argumentace ve prospěch pravomoci ERÚ pro rozhodování sporu o vydání bezdůvodného obohacení. Zvláštní senát zdůraznil totožný základ sporu v případě nezaplacení částek dle zákona o POZE, jakož i v případě jejich zaplacení a pozdějšího vymáhání zpět. Uvedl k tomu zejména, že *„[s]lamotná existence poskytnutého plnění nemůže být rozhraničovacím kritériem pro určení pravomoci orgánu, který je povolán takový spor rozhodnout. Podstata sporu je v obou případech stejná: jde o posouzení, zda zákazník distribuce je (byl) povinen provozovateli distribuční soustavy splnit peněžitou povinnost sjednanou na základě zákona č. 165/2012 Sb.“*

[24] V usnesení čj. Konf 10/2019-14 pak zvláštní senát potvrdil tento nový názorový proud a také vypořádal dodatečnou argumentaci [viz odstavce [24] až [39] usnesení čj. Konf 10/2019-14], již navrhovatel polemizoval s usnesením čj. Konf 45/2017-14 a kterou s drobnými úpravami zopakoval i v nyní posuzovaném návrhu [viz odstavec [8], body (a) až (e) výše].

[25] Poukazuje-li navrhovatel na usnesení Nejvyššího soudu dne 23. 1. 2018, sp. zn. 32 Cdo 4755/2017, ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 3008/2017, či ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. 23 Cdo 258/2018, nelze přehlédnout, že Nejvyšší soud v usneseních ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 23 Cdo 2177/2018, ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 23 Cdo 4291/2017, ze dne 9. 9. 2019, sp. zn. 32 Cdo 2249/2019 a ze dne 13. 11. 2019, sp. zn. 32 Cdo 3505/2019, opakovaně prohlásil tuto část své dosavadní rozhodovací praxe vzhledem k výše uvedeným závěrům usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14 za překonanou.

pokračování

[26] S ohledem na výše uvedené zbývá vyřešit otázku, zda se závěry zvláštního senátu o pravomoci navrhovatele uplatní nejen ohledně sporu o bezdůvodné obohacení, ale také **sporu o náhradu škody**, týkající se neoprávněně vyplacené ceny za činnost povinně vykupujícího.

[27] Navrhovatel uvádí dva argumenty, proč by tento typ sporu měl být svěřen civilním soudům. Jednak odkázal na dřívější judikaturu zvláštního senátu (usnesení čj. Konf 52/2017-17) s tím, že mu není známo, že by zvláštní senát tam uvedený názor změnil. Dále pak dovedl „nebezpečí nového výkladu“, které podle něj spočívá v tom, že do pravomoci ERÚ bude spadat i rozhodování o náhradě škody nejen v kontextu nyní posuzované věci.

[28] Je pravdou, že zvláštní senát v usnesení čj. Konf 52/2017-17 dovedl pravomoc civilního soudu a nikoli ERÚ. Věc však byla významně skutkově odlišná: žalobkyně (držitelka licence na výrobu elektřiny) se sice tehdy také domáhala náhrady škody, ale svůj nárok vyvozovala z toho, že provozovatel distribuční soustavy **postupoval diskriminačně, když neprovedl zkoušku – tzv. první paralelní připojení – v roce 2010, ačkoliv o ni žalobkyně dne 3. 12. 2010 požádala a dne 27. 12. 2010 doložila veškeré potřebné dokumenty.**

[29] Nelze popřít, že výše uvedený žalobní nárok má určitou souvislost s podporou obnovitelných zdrojů energie, neboť provedení prvního paralelního připojení bylo nutnou (nikoli však dostačující) podmínkou pro určení rozhodného okamžiku, kdy byla výroba elektřiny uvedena do provozu. To pak má význam pro určení výkupní ceny elektřiny, stanovené příslušným cenovým rozhodnutím ERÚ (blíže k tomu viz usnesení čj. Konf 52/2017-17 a dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 257/2017-82). Souvislost se zákonem o POZE a poskytováním podpory je zde však daleko volnější, než v nyní projednávaném případě a „sektorové“ zvláštnosti tehdy řešené věci z pohledu zákona o POZE a energetického zákona byly podstatně méně významné než nyní.

[30] Výše uvedené vyjádřil ostatně i sám ERÚ ve svém návrhu ve věci sp. zn. Konf 52/2017, kde uvedl: *„Současný spor není dle navrhovatele veden o výši částky podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, ani o samotné poskytnutí podpory, resp. o nárok na výkup podporované elektřiny, nebo na uzavření smlouvy o jejích dodávkách, ale o náhradu škody, která je pouze vyčíslena s využitím výkupních cen určených v rámci podpory, s podporou však věcně nesouvisí“* (zvýraznění bylo přidáno). Zvláštní senát tedy uzavírá, že aplikace závěrů z usnesení čj. Konf 52/2017-17 na nyní projednávanou věc není případná kvůli významné skutkové odlišnosti.

[31] Krom výše diskutovaného odkazu na usnesení čj. Konf 52/2017-17 a námitek již dříve vypořádaných v usneseních čj. Konf 45/2017-14 a čj. Konf 10/2019-14, nepředložil navrhovatel žádné konkrétní námitky či novou argumentaci. Uvedl jen obecné tvrzení, že zde je „nebezpečí nového výkladu“, které spočívá v tom, že se pravomoc ERÚ bude rozšiřovat a bude zahrnovat další spory o náhradu škody (nejen v kontextu nyní posuzované věci). K tomu postačí jen citovat usnesení čj. Konf 10/2019-14: *„Zvláštní senát ovšem rozhoduje na půdorysu konkrétní skutkové situace a konkrétních okolností. Svým*

rozhodováním v konkrétní věci nepředjímá (a ani předjímat nemůže) řešení jiných kompetenčních sporů v budoucnosti. Obecně snad lze říci pouze to, že precedenční účinek usnesení čj. Konf 45/2017-14 spočívá především v důrazu na právní základ sporu v určitém kontrastu k předchozímu důrazu na právní titul, z něhož žalobce svůj nárok odvozoval (k tomu viz výše).“

[32] S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný správní orgán (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

[33] Pro úplnost k podnětu navrhovatele na přerušení řízení o předmětném kompetenčním sporu ve smyslu § 48 odst. 3 písm. d) soudního řádu správního za použití § 4 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát uvádí, že k tomuto postupu neshledal důvod.

[34] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. O nárocích uplatněných žalobcem tedy bude rozhodnuto Energetickým regulačním úřadem ve správním řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. června 2020

JUDr. Pavel Simon
předseda

zvláštního senátu